

ZORG OM DE JEUGDZORG; KINDERRECHTERS AAN ZET?

Mariëlle Bruning*

De zorgen over het jeugdbeschermingsstelsel en het jeugdhulpaanbod zijn anno 2020 groot. Kinderrechters worden geconfronteerd met een tekort aan jeugdbeschermers, wachtlijsten en onvoldoende aanbod van passende zorg bij het nemen van beslissingen over uithuisplaatsingen van minderjarigen. Het is de vraag hoe door hen moet worden omgegaan met een haperend uitvoeringsstelsel.

1 Grote zorgen om de jeugdzorg

Het zal u in de media niet zijn ontgaan: de zorgen over de jeugdzorg zijn groot en lijken steeds groter te worden. Dit speelt sinds 1 januari 2015, toen het jeugdzorgstelsel is gedecentraliseerd en gemeenten verantwoordelijk zijn geworden voor alle vormen van jeugdhulp aan kinderen en gezinnen.¹ Duizenden professionals uit de jeugdzorg demonstreerden begin september 2019 op het Malieveld in Den Haag, de eerste staking in de jeugdzorg ooit. Dit terwijl minister De Jong van VWS in mei 2019 had toegezegd 420 miljoen euro extra ter beschikking te stellen om op korte termijn iets te doen aan de grote tekorten in de jeugdzorg.² In augustus 2019 luidden kinderrechters de noodklok over de wachtlijsten bij de jeugdbescherming, het gedwongen kader van de jeugdzorg.³ Ook dit was een unicum, want deze groep beroepskrachten laat doorgaans niet op deze wijze van zich horen. Er werden door jeugdhulpaanbieders kort gedingen gestart tegen gemeenten vanwege (te) lage inkooprijzen.⁴ Jeugdhulpaanbieders sloten hun deuren omdat de financiële nood te hoog was.⁵ En onlangs, in het voorjaar van 2020, werd het manifest 'Lijm de Zorg' door bijna 70.000 mensen ondertekend. Hierin werd gepleit voor een vermindering van de marktwerking in de jeugdzorg (en de ggz), een maximale wachttijd van drie maanden en het nemen van regie om de acute crisis aan te pakken.⁶

De zorgen over de jeugdzorg zijn groot en lijken steeds groter te worden

Deze grote zorgen over de jeugdzorg worden bevestigd door de Inspectie Gezondheidszorg & Jeugd en de Inspectie Justitie & Veiligheid. In november 2019 concludeerden zij dat kinderen met een ernstige ontwikkelingsbedreiging op dit moment onvoldoende worden beschermd en dat de jeugdbeschermingsketen in gevaar is.⁷ De gecertificeerde instellingen, die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van kinderbeschermingsmaatregelen, kunnen hun wettelijke opdracht onvoldoende uitvoeren. De onderdelen jeugdbescherming en jeugdreclassering van de gecertificeerde instellingen, waarmee ouders en gezinnen via een beslissing van de kinderrechter worden gedwongen om hulp te aanvaarden, worden door de inspecties treffend 'de intensive care van de samenleving' genoemd, aangezien het bij deze vormen van hulp om de meest kwetsbare kinderen gaat – ongeveer 1% van de samenleving – die dringend hulp nodig hebben. Volgens de inspecties ontbreekt het aan voldoende deskundig personeel om deze intensive care van de samenleving te bemensen en is er een ernstig tekort aan specialistische hulp die nodig is om de ontwikkelingsbedreiging van kinderen op te heffen. De inspecties vinden het onaanvaardbaar dat kinderen en hun ouders op de intensive care van de samenleving op de juiste hulp moeten wachten en niet de meest passende hulp krijgen.⁸ Ze komen met het snoeiharde oordeel dat de wijze waarop jeugdbescherming en jeugdreclassering nu wordt uitgevoerd niet acceptabel is en dat ingezette maatregelen en actieprogramma's hier op korte termijn geen adequaat antwoord op kunnen bieden. Dat is nogal wat voor inspecties

* Prof.dr. M.R. Bruning is hoogleraar Jeugdrecht aan de Universiteit Leiden.

- 1 Stb. 2014, 105 (i.w.tr. 1 januari 2015). Uit de eerste evaluatie van de Jeugdwet bleek in 2018 dat de transitie is afgerond, maar dat de transitiedoelen nog niet zijn behaald. Er is onder meer sprake van een toename van administratieve lasten, belemmeringen door aanbestedingen en daaruit voortvloeiende concurrentie, administratie en regeldruk en de rechtsbescherming van cliënten bij jeugdhulp schiet tekort; R.D. Friele e.a., *Eerste evaluatie Jeugdwet. Na de transitie nu de transformatie*, Den Haag: ZonMW 2018; R. de Boer & M.R. Bruning, 'Eerste evaluatie Jeugdwet vanuit juridisch perspectief', *FJR* 2018/46, p. 206-214.
- 2 *Kamerstukken II* 2018/19, 31839, nr. 657.
- 3 www.rtlnieuws.nl 6 augustus 2019.
- 4 Zie o.a. Rb. Den Haag 22 oktober 2019, ECLI:NL:RBDHA:2019:11096.
- 5 Zo werd in december 2019 bijv. duidelijk dat De Hoenderloo Groep, onderdeel van jeugdzorginstelling Pluryn, dichtgaat. Eerder werd bekend dat vestigingen van Juzt in Brabant gaan sluiten. De minister van VWS reageerde hier op verzoek van de vaste commissie van VWS in een brief aan de Tweede Kamer op 15 januari 2020 op door aan te geven dat hij als stelselverantwoordelijke blijft toezien op de borging van de continuïteit van zorg, zie: *Kamerstukken II* 2019/20, 21389, nr. 703.
- 6 Lijm de zorg, www.lijmdezorg.nl.

Foto: Manon Heinsman | © Ars Aequi

7 Inspecties G&J en J&V, *Kwetsbare kinderen onvoldoende beschermd – toezicht bij de jeugdbescherming en jeugdclassering*, Den Haag: november 2019, p. 5. In de eerste helft van 2019 ontvingen de inspecties maar liefst 58 verplichte meldingen waar een gecertificeerde instelling bij betrokken was en werden hierover 229 signalen door burgers afgegeven; dit vormde de aanleiding voor het toezicht.

8 Inspecties G&J en J&V, *Kwetsbare kinderen onvoldoende beschermd – toezicht bij de jeugdbescherming en jeugdclassering*, Den Haag: november 2019, p. 3.

9 Inspecties G&J en J&V, *Signalement Jeugdbeschermingsketen in gevaar*, Den Haag: november 2019.

10 *Kamerstukken II 2019/20*, 31839, nr. 699.

11 Zo eisten ongeveer dertig jeugdadvocaten in Noord-Holland in mei 2019 dat de achttien gemeenten zouden ingrijpen in de gesloten jeugdzorg bij Horizon vanwege de zorgen over de kwaliteit daar. Zie www.nhnieuws.nl/nieuws/246095/ (laatst geraadpleegd op 6 februari 2019).

die doorgaans trachten op milde wijze en zonder harde veroordelingen hun bevindingen en conclusies te presenteren.

De inspecties brachten tegelijk met het rapport een signalement *Jeugdbeschermingsketen in gevaar* uit.⁹ Zij gaven hierin aan dat sprake is van ernstige wachtlijstproblematiek in de hele jeugdbeschermingsketen en dat handhaven op instellingsniveau daarom geen oplossing is. Zowel bij de ketenpartners Veilig Thuis en de Raad voor de Kinderbescherming als bij gecertificeerde instellingen en jeugdhulpaanbieders die gespecialiseerde jeugdhulp aanbieden, bestaan wachtlijsten. Dit leidt volgens de inspecties tot fundamentele tekortkomingen in de jeugdbeschermingsketen. Er zouden dan ook snel maatregelen moeten worden getroffen om deze falende keten te verbeteren. Saillant detail is dat op de dag dat deze vernietigende oordelen van de inspecties naar buiten kwamen, de ministers van VWS en Rechtsbescherming een ingrijpend verbetervoorstel aanboden aan de Tweede Kamer waarmee de decentralisatie van de jeugdzorg deels zou moeten worden teruggedraaid.¹⁰

Over de zwaarste vorm van jeugdhulp in gedwongen kader, namelijk de plaatsing van een jeugdige in een accommodatie voor gesloten jeugdhulp, waar specialistische zorg wordt verleend aan jongeren met zware (multi)problematiek, bestaan bij velen, onder wie advocaten en kinderrechtshouders, ook grote zorgen.¹¹ Hiervoor geldt eveneens dat wachtlijsten en een tekort aan pas-

sende jeugdhulp hun tol eisen van jeugdigen van wie met een gesloten plaatsing de vrijheid wordt ontnomen.

Kinderrechtshouders worden dagelijks geconfronteerd met verzoeken over hulp in gedwongen kader, terwijl sprake is van een haperend uitvoeringsstelsel

2 Beslissingen van kinderrechtshouders bij haperend stelsel

Intussen worden kinderrechtshouders dagelijks geconfronteerd met verzoeken over hulp in gedwongen kader, terwijl sprake is van een haperend uitvoeringsstelsel. Zij moeten beslissen over het opleggen of het verlengen van een maatregel van kindbescherming die door een jeugdbeschermer van een gecertificeerde instelling moet worden uitgevoerd. Dit terwijl de wachtlijsten bij deze instellingen zo lang zijn dat er soms maanden geen jeugdbeschermers beschikbaar zijn om de maatregel uit te voeren, met het risico dat er dus lang niks gebeurt. In het afgelopen jaar is dit probleem in een aantal uitspraken expliciet benoemd. In verschillende zaken waar de zorgen over de problematiek van kinderen groot zijn en een snelle inzet van een jeugdbeschermer noodzakelijk is, hebben

kinderrechters tot een maatregel van ondertoezichtstelling of een verlenging van de maatregel voor een korte duur – drie maanden – beslist. Dit terwijl geen jeugdbeschermer beschikbaar was en niet bekend was wanneer deze wel beschikbaar zou zijn. Zodoende kan de kinderrechter een vinger aan de pols houden.¹²

Bij beslissingen over gesloten jeugdhulp speelt nog een andere dimensie van dit probleem. Minderjarigen blijken regelmatig met een machtiging gesloten jeugdzorg in een gesloten jeugdinstelling te worden geplaatst en krijgen derhalve te maken met vrijheidsbeneming, terwijl het twijfelachtig is of de vrijheidsbeneming noodzakelijk is. Uit het promotieonderzoek van Maria de Jong-de Kruijf uit 2019 blijkt dat in meer dan de helft van de bijna 500 zaken die zij analyseerde, een rechter twijfelt of gesloten jeugdhulp voor dit kind nu wel echt de oplossing gaat zijn en of de zorg wel passend is.¹³ Toch is een rechter dan vaak noodzaak om voor gesloten jeugdhulp te kiezen omdat het ontbreekt aan voldoende passende zorg buiten de gesloten instellingen en er tevens wachtlijsten bestaan voor het aanbod van plekken in open instellingen, terwijl duidelijk is dat de jeugdige niet naar huis kan. Met andere woorden: een uithuisplaatsing zonder vrijheidsbenemend karakter, in een open setting, zou passender zijn, maar is niet voorhanden, naar huis is geen optie, en daarom heeft de kinderrechter geen ander alternatief dan een machtiging gesloten plaatsing uit te spreken.

Zo besliste een kinderrechter op 7 februari 2020 dat, hoewel alle betrokkenen het erover eens zijn dat de situatie van een minderjarige in de gesloten jeugdhulp niet meer aan de criteria voor de afgifte van een machtiging gesloten plaatsing voldeed, deze machtiging toch werd verlengd.¹⁴ De kinderrechter baseerde dit op artikel 3, eerste lid, IVRK, dat voorschrijft dat het belang van het kind een eerste overweging moet zijn. Nu de kinderrechter expliciet aangeeft dat niet aan de gronden voor een gesloten plaatsing (art. 6.1.2 Jeugdwet) wordt voldaan, is een verwijzing naar artikel 3 IVRK een noodgreep die wat mij betreft eigenlijk een uithuisplaatsing met vrijheidsbeneming nooit zou kunnen legitimeren.

Duidelijk wordt in elk geval dat deze kinderrechters met een duivels dilemma worden geconfronteerd. Al in het voorjaar van 2019 werden hier Kamervragen over gesteld. De minister antwoordde dat

'als duidelijk is dat een dergelijk alternatief niet haalbaar is en de situatie zeer ernstig is, de kinderrechter tot het oordeel kan komen dat een gesloten plaatsing te verkiezen is boven een situatie waarin een jongere onvoldoende hulp krijgt en of in een onveilige omgeving moet blijven.'¹⁵

3 Mogelijkheden voor kinderrechters

Het is vanuit juridisch oogpunt de vraag hoe bij gedwongen overheidsingrijpen via een maatregel van kinderbescherming, een jeugdreclasseringsmaatregel of een machtiging gesloten jeugdhulp moet worden omgegaan met een haperend uitvoeringsstelsel. Daarbij is het belangrijk te realiseren dat de kinderrechter sinds 1995 nog slechts een lijdelijke rol heeft bij jeugdbeschermingsbeslissingen.¹⁶ Alleen op verzoek van de Raad voor de Kinderbe-

scherming of de gecertificeerde instelling mag er een beslissing worden genomen en als het gaat om een machtiging uithuisplaatsing, kan de kinderrechter een verzoek tot een bepaald soort uithuisplaatsing – pleegzorg, open residentieel, gesloten – slechts toe- of afwijzen. De rechter mag niet zelf beslissen dat een andere categorie, bijvoorbeeld open residentieel in plaats van een accommodatie voor gesloten jeugdhulp, beter passend is. Kinderrechters staan dus welhaast met lege handen; zij kunnen slechts toe- of afwijzen, maar kunnen geen sturing geven aan de uitvoering van de maatregel van kinderbescherming. Wat nu te doen als duidelijk is dat zorg echt nodig is, vrijwillige hulp niet haalbaar is of heeft gefaald, en gedwongen zorg via een maatregel onvoldoende zal worden uitgevoerd of in een lichtere variant zou moeten terwijl dit niet voorhanden is? Sinds de decentralisatie van de jeugdzorg met de inwerkingtreding van de Jeugdwet is dit probleem veel groter geworden dan voorheen, omdat de organisaties die kinderbeschermingsmaatregelen uitvoeren (de gecertificeerde instellingen) en de jeugdhulpaanbieders die bijvoorbeeld (al dan niet gesloten) residentiële zorg aanbieden, onder meer door gemeentelijke aanbesteding en (te) lage tarieven onder grote druk staan.

Kinderrechters staan welhaast met lege handen; zij kunnen slechts toe- of afwijzen, maar kunnen geen sturing geven aan de uitvoering van de maatregel van kinderbescherming

Uit jurisprudentie valt af te leiden dat kinderrechters, ondanks hun lijdelijke rol, enkele manieren hebben gevonden om in dergelijke situaties enige invloed uit te oefenen. Wanneer duidelijk is dat bij een gecertificeerde instelling geen jeugdbeschermer beschikbaar is om een maatregel van kinderbescherming uit te voeren, beslissen kinderrechters wel tot een korte duur van een maatregel, bijvoorbeeld voor drie maanden of een maand, waarna bij continuering van de maatregel een verlengingsverzoek moet worden ingediend bij de kinderrechter en deze zodoende enig zicht kan houden op het verloop van de maatregel.¹⁷ Ook bij verzoeken tot gesloten jeugdhulp, terwijl passender lichtere zorg niet voorhanden is, wordt deze mogelijkheid gebruikt. Het afgeven van een machtiging voor een korte termijn zou ook gebruikt kunnen worden in situaties waarin er wel een jeugdbeschermer is, maar duidelijk is dat de (veelal lichtere) noodzakelijke jeugdhulp die voor de uitvoering van de maatregel moet worden ingezet, voorlopig niet beschikbaar is.

In geval de kinderrechter het niet eens is met de wijze waarop een machtiging uithuisplaatsing wordt ingezet, is er nog een andere mogelijkheid. Stel dat een jeugdige niet wordt geplaatst in de gesloten jeugdzorgaccommodatie waar hij eerder verbleef, maar dat hij vanwege aanbestedingsbeleid van de gemeente naar een nieuwe accommodatie moet, terwijl het belangrijk is dat de hulpverlening gecontinueerd wordt door de hulpverleners die

12 Zie o.a. Rb. Zeeland-West-Brabant 14 oktober 2019, ECLI:NL:RBZWB:2019:5976, 26 november 2019, ECLI:NL:RBZWB:2019:5970; 2 oktober 2019, ECLI:NL:RBZWB:2019:4616. In de uitspraken wordt door de kinderrechters benadrukt dat de situatie omtrent het tekort aan jeugdbeschermers zeer zorgelijk is.

13 M.P. de Jong-de Kruijf, *Legitimiteit en rechtswaARBorgen bij gesloten plaatsingen van kinderen* (diss. Leiden), Den Haag: Boom juridisch 2019, p. 294-295.

14 Rb. Rotterdam 7 februari 2020, ECLI:NL:RBROT:2020:1337; zie ook Rb. Rotterdam 3 februari 2020, ECLI:NL:RBROT:2020:1184.

15 *Aanhangsel Handelingen II* 2018/19, nr. 2306.

16 Op 1 november trad de wet van 26 april 1995 (Stb. 1995, 255) tot herziening van de regeling van ondertoezichtstelling van minderjarigen in werking. De belangrijkste wijziging was dat de kinderrechter niet langer de leiding had over de uitvoering van de ondertoezichtstelling en geen ambtshalve beslissingen, zoals een verlenging van de ondertoezichtstelling of een uithuisplaatsing, meer kon nemen. Dit kwam voort uit de gedachte dat de kinderrechter o.g.v. art. 6 EVRM onafhankelijk en onpartijdig moet zijn en dit niet rijmde met zijn uitvoeringstaak. In de oude regeling voerde de kinderrechter de regie over de uitvoering van een ondertoezichtstelling en hield hij bijv. ook wekelijks spreekuur waar gezinsvoogden, ouders en minderjarigen langs konden komen bij conflicten.

17 Zie o.m. Rb. Zeeland-West-Brabant 17 juni 2019 (ECLI:NL:RBZWB:2019:3091), 18 juli 2019 (ECLI:NL:RBZWB:2019:3470), 2 oktober 2019 (ECLI:NL:RBZWB:2019:4616) en 26 november 2019 (ECLI:NL:RBZWB:2019:5970), waarin de kinderrechters onder andere spreken over 'een zeer zorgelijke situatie' en 'een onverteerbare gang van zaken' en noemen dat zodoende 'een vinger aan de pols gehouden wordt'.

de jeugdige reeds kennen. Dergelijke problematiek speelde rondom plaatsingen in Transferium in Noord-Holland, een accommodatie voor gesloten jeugdhulp die vorig jaar niet langer werd ingekocht door samenwerkende gemeenten. Zij hadden besloten dat een nieuwe aanbieder van gesloten jeugdhulp een beter aanbod had en gingen met deze nieuwe aanbieder in zee. In verschillende uitspraken hebben kinderrechtshouders vervolgens besloten dat jeugdigen op de concrete plek van Transferium moesten worden geplaatst, en niet op de locatie van de nieuwe aanbieder. Kinderrechtshouders beperkten de afgegeven machtiging uithuisplaatsing voor gesloten jeugdhulp tot een specifieke, in de beschikking genoemde plek, namelijk Transferium.¹⁸ In de wet- en regelgeving is hier niets over geregeld, maar er lijkt ruimte te zijn voor de kinderrechtshouder om binnen een bestaande categorie machtiging uithuisplaatsing (pleegzorg, residentieel of gesloten accommodatie) in de beschikking concreet te benoemen voor welke specifieke verblijfplaats de machtiging bedoeld is.¹⁹

4 Legitimatie van gedwongen hulp

Door het gebruik van een korte termijn of een inkadering van een uithuisplaatsing op een specifieke in de beschikking genoemde plek kan de kinderrechtshouder, ondanks de lijdelijke positie in het jeugdbeschermingsrecht, via een pragmatische insteek toch enige regie houden, al is het nog niet veel. Maar hierbij blijft de meer fundamentele vraag liggen of dergelijke beslissingen tot een uithuisplaatsing van een minderjarige, die een inbreuk maken op grondrechten van kinderen en ouders, überhaupt zijn gelegitimeerd bij een falend jeugdbeschermingsapparaat. Met andere woorden: wordt in deze situatie nog wel voldaan aan de rechtsgrond voor uithuisplaatsing en de vereisten die daarbij voortvloeien uit internationale mensen- en kinderrechtstandaarden? Zouden dergelijke beslissingen tot hulp in een gedwongen kader vanuit een internationale mensenrechtenblik bezien niet in strijd zijn met fundamentele mensenrechten? Zo zou dit onder meer een ongeoorloofde inbreuk op artikel 8 EVRM (het recht op respect voor familielevens) en artikel 5 EVRM (ongeoorloofde vrijheidsbeneming) kunnen opleveren.²⁰ Volgens het EHRM moet een beslissing tot uithuisplaatsing namelijk op grond van artikel 8 lid 2 EVRM onder meer voldoen aan de vereisten van subsidiariteit, proportionaliteit en doelmatigheid en moet altijd worden onderzocht of er geen minder ingrijpende middelen zijn om het doel te bereiken. Artikel 5 EVRM betekent dat vrijheidsbeneming ten aanzien van minderjarigen is gelegitimeerd op basis van opvoedkundige doeleinden. Maar vrijheidsbeneming verliest haar legitimatie als de ingezette maatregel niet evenredig is aan het doel (dit is het proportionaliteitsvereiste). Vrijheidsbeneming moet een laatste redmiddel zijn in het belang van het kind en om ernstige risico's voor de ontwikkeling van het kind te voorkomen.²¹ Een gesloten plaatsing moet noodzakelijk zijn, moet voor de kortst mogelijke passende duur worden toegepast en blijft een *ultimum remedium*.²²

Als een jeugdbeschermingsstelsel niet op orde is, zal het recht niet altijd zegevieren en zullen concessies moeten worden gedaan. Voorlopig vrees ik dat kinderrechtshouders zullen blijven worstelen met dit duivelse dilemma

5 Kinderrechtshouders aan zet?

Kinderrechtshouders zullen het echter doorgaans niet zo hard spelen dat verzoeken tot hulp in gedwongen kader via een maatregel van kinderscherming met of zonder uithuisplaatsing of plaatsing in de gesloten jeugdhulp worden afgewezen omdat het uitvoeringsapparaat niet op orde is. Dit zou namelijk betekenen dat een kind dat ernstig in zijn ontwikkeling wordt bedreigd, in de kou blijft staan, evenals de ouders, die doorgaans geen mogelijkheden (meer) hebben om hun kind bijvoorbeeld thuis te houden. De noodzaak tot hulp voor jeugdigen wint hier als het ware van de juridische vereisten die gekoppeld zijn aan gedwongen overheidsinterventies in het gezinsleven. Internationale verplichtingen worden zodoende opzijgezet om een kind in de knel te kunnen helpen, al is dit niet eens de best passende hulp. Hebben we in dergelijke situaties de grenzen van het recht bereikt, of gaat het dan uiteindelijk om onrechtmatig overheidsingrijpen?

Het hof Arnhem-Leeuwarden geeft in een uitspraak van 27 februari 2020 een mooi voorbeeld van hoe om te gaan met dit dilemma.²³ In hoger beroep was duidelijk dat niet meer werd voldaan aan het wettelijke criterium voor een gesloten plaatsing van een minderjarige, terwijl sprake was van een wachtlijst voor een plek in de beoogde open groep en thuisplaatsing geen optie was. De machtiging gesloten jeugdhulp is voor de duur van slechts een week verlengd om de gecertificeerde instelling de gelegenheid te geven om een nieuwe machtiging voor te bereiden voor een niet-gesloten uithuisplaatsing en een goede vervolgplek voor de minderjarige te vinden.

Als een jeugdbeschermingsstelsel niet op orde is, zal het recht niet altijd zegevieren en zullen concessies moeten worden gedaan. Voorlopig vrees ik dat kinderrechtshouders zullen blijven worstelen met dit duivelse dilemma, waarbij 'het belang van het kind' (art. 3 IVRK) ook geen heldere leidraad biedt. Immers, wat is dat belang dan? Zolang zij bij het nemen van deze ingewikkelde beslissingen in elk geval zorgvuldig blijven bewaken dat de rechten van kinderen niet op onacceptabele wijze aan de kant worden gezet, zal in het belang van deze kinderen in de knel een pragmatische insteek van kinderrechtshouders in dergelijke situaties acceptabel zijn.

18 Zie o.m. Rb. Noord-Holland 17 december 2019, ECLI:NL:RBNHO:2019:10552 (machtiging gesloten jeugdhulp voor één maand met tenuitvoerlegging op Transferium; de kinderrechtshouder achtte plaatsing op de locatie Antonius van Horizon niet in het belang van de jeugdige gelet op het negatieve verloop van een eerdere plaatsing bij Antonius) en Rb. Noord-Holland 3 juni 2019, ECLI:NL:RBNHO:2019:4706 (een eerdere plaatsing bij Horizon heeft voor de jeugdige niet de juiste zorg en veiligheid geboden en heeft haar niet goed gedaan; de jeugdige kon zich daar aan de zorg onttrekken, terwijl zij sinds haar plaatsing bij Transferium een positieve ontwikkeling heeft doorgemaakt).

19 M.R. Bruning, *T&C Burgerlijk Wetboek*, art. 1:265b BW onder nr. 1.

20 Zie o.a. EHRM 21 september 2006, 12643/02 (*Moser t. Oostenrijk*). Vgl. ook General Comment nr. 14 van het VN-Kinderrechtencomité (over 'The best interests of the child'): 'the Guidelines for the Alternative Care of Children aim to ensure that children are not placed in alternative care unnecessarily; and that where alternative care is provided, it is delivered under appropriate conditions responding to the rights and best interests of the child'; art. 37 van het VN-Kinderrechtenverdrag (IVRK) bepaalt dat vrijheidsbeneming van jeugdigen (via o.a. gesloten plaatsing) slechts is toegestaan voor de kortst mogelijke passende duur en art. 20 lid 3 IVRK bepaalt dat als kinderen in alternatieve zorg worden geplaatst, zij recht hebben op 'geschikte instellingen'. Zie ook De Jong-De Kruijf 2019, hfst. 2.

21 EHRM 19 mei 2016, 7472/14 (*D.L. t. Bulgarije*), par. 74.

22 De Jong-De Kruijf 2019, p. 127-128.

23 Hof Arnhem-Leeuwarden 27 februari 2020, ECLI:NL:GHARL:2020:1751.